

K1Ki Teataja

Kiviõli I Keskkooli häälekandja

Nr.8 2016/2017

Saame tuttavaks eesti keele õpetaja Joosep Susiga

Christofer Kivipalu tegi oma eesti keele õpetaja Joosep Susiga intervjuu. Nad rääkisid kõigest tunnikese, aga rääkida oleks võinud päevi... lihtsalt nii põnev ja huvipakkuv sell see meie õps!

Kuidas kooliaeg möödus?

Lõbusalt. Hea seltskond, kellega sai aastaid alatasa tundide viisi maailma asju paika pandud, arutatud. Mulle on alati meeldinud koolis käia. Isegi siis, kui ma mingil perioodil olin õppimisega kimpus ja isikusena kujunemise protsessis iseenda ja õpetajatega hädas. Mäletan, et kaheksanda klassi lõpuks oli kõik põhimõtteliselt paika loksunud – hinded head ja suhted õpetajatega samuti.

Olen alati uskunud õpetajatesse, pole kahelnud nende valikutes – kui ma midagi ei teadnud, siis see oli minu süü. Kui ma mõnd vastust ei teadnud, tuli rohkem pingutada. Meil oli kindel mentaliteet – õpilased tahtsid teada, tahtsid areneda. Mitteteadmine tekitas piinlikkust. Ühesõnaga, lollusi tegime palju, aga tööd nii koolis kui ka iseseisvalt samuti.

Millal tekkis kirjanduse vastu huvi?

Huvi kirjanduse vastu süvenes pikkamisi. Põhikoolis lugesin pigem tollel ajal teatud subkultuurides populaarseid autoreid nagu Vonnegut, Baudelaire, Harms, Bukowski jne. Keskkooli hakul pilk laienes. Kohustuslikku kirjandust lugesin samuti, kui vähegi aega oli – minu jaoks oli eesmärk teada saada, miks me mingit teksti loeme. Kui õpetaja on mõne teksti valinud, siis minu ülesanne on aru saada, miks.

Kirjanduhuvile aitas kaasa ümbritsev seltskond, kaaslastele meeldis veini ja õlle kõrvale ikka prantsuse kirjandust, kultuuri mekkida. Ajapikku muutus kirjandus minu jaoks kõige olulisemaks ja seda mitmel tasandil. Kirjandus on nii inimesena arenemise vahend kui ka eesmärk omaette. Empaatiavõime, armastuse ja sõpruse õppimiseks on luule suurepärane vahend.

Ülikooli minnes läksin esiti küll hoopis geograafiat õppima, aga juba mõne kuu möödudes mõistsin, et

kirjandus – iseäranis luule – on minu jaoks kõige olulisem.

Mis vahe on kirjanikul ja kirjanikul?

Olen alati arvanud, et igast perioodist ja igast kirjandusvoolust leiab midagi väga head. Üldiselt lähenen tekstidele nagu inimestele – üritan alguses leida midagi head. Igas raamatus peab olema midagi head. Lugemine ja suhtlemine on ses mõttes väga sarnased. Tuleb enda eelarvamused kõrvale heita ja lugupidavalt suhtuda. Üleolekutunne toob kohe kaasa nii lugemise ebaõnnestumise kui ka suhtlemise läbikukkumise.

Ometi tõusevad mõned kirjanikud ja mõned tekstid esile, on simatorkavalt head. Olen selle sõnastanud mitmeti. Näiteks: hea kirjandus on see, kui sisu ja vorm on omavahel ainuvõimalikus seoses. Teisisõnu, autor on loonud midagi, mida ei saa teistmoodi teha. Või poeetiliselt: eks iga tekst tahab tabada tükikest igavikust. Või veel: hea kirjandus ei talleta informatsiooni ega anna seda edasi, vaid oma isikupärase sõnastusega loob seda.

Sinu lemmikteosed on Samuel Becketti „Godot`d oodates” ja Anton Tšehhovi „Kolm öde”. Mis sind nende teoste puhul võlub?

Ma ei ütleks, et need on lemmikteosed. Oma kõige suuremaks armastuseks pean ikkagi Marcel Prousti seitsmeosalist jõgiromaani. Aga ka Tšehhov ja Beckett on väga olulised, olen neid kümneid kordi üle lugenud.

Tšehhovi puhul hämmastab muidugi, kuidas mitte midagi ei tehta, aga sellega tabatakse inimese kõige sügavamaid kihte. Kõige olulisem seisneb selles, mida ei öelda ja kuidas ei öelda ja kuidas räägitakse mööda. Näiteks „Kirsiaias”: kirsiaed pannakse müüki, kõik teavad oksjoni kuupäeva, aga mitte midagi ei tehta. Mängitakse kaarte, filosofeeritakse. Samamoodi ka „Kolmes öes”. Õed unistavad Moskvasse minekust, aga nad ei lähe. Miks? Nad võiksid kohe minema asuda, rong on, ra-

Jättkub järgmisel leheküljel

ha on. Tšehhov on üks esimesi, kes kõneleb ütlematajätmistee keeles ja keskendub elu kõige keerulisele nähtusele – argipäevale, mis on igav ja rutiinne ja väljakannatamatu. Või siis, Tšehhov keskendub unistuste ja tegelikkuse vahelisele alatisele konfliktile.

Beckett viib selle juba äärmusesse. Väljendamine on siin juba piin. Oodatakse, mitte midagi ei tehta. Inimestevaheline arusaamine on võimatu. Ilus!

Lugesin ajalehest, et tahtsite Ruhnu tööle saada. Mis juhtus, et siia sattusite?

Ei teagi. Ruhnu mind ei tahetud. Mõtlesin ajakirjanikuna edasi töötada, aga enne kooliaasta algust helistasid mõned koolijuhid. Ilmselt üks mu endine kolleeg rääkis Heidiga, viimane helistas. Möödunud suvel sõitsin elukaaslasega Kiviõlist läbi ja mõtlesin, et on alles imelik kant, peale politseinike pole siin ühtki inimest. Tundus lahe. Tulin siia. Siiani tundub lahe.

Mis on Teie töö juures paeluv?

Tulin õpetajaks kindlatel egoistlikel eesmärkidel – õpetajaamet arendab palju pädevusi, mis aitavad kaasa saamiseks paremaks inimeseks, paremaks lugejaks, paremaks sõbraks, paremaks isaks. Valdavalt on need seotud enda huvide taandamisega, oskusega inimesi lugeda ja süvenemisvõimekusega, mis aastast aastalt on üha haruldasem. Kokkuvõttes. Õpetajaamet sarnaneb tohutult lugemisprotsessiga. Paeluv on muidugi ka üüratu arenguruum, mis pidevalt end meelde tuletab. Paeluv on meeldivate kolleegide ja toredate õpilaste rohkus.

Mis kõige raskem?

(Paus) Kõige raskem on see, et ma olen ebapädev õpetaja, vajaka jääb elementaarsest käsitööoskusest. Õnneks on kolleegid mind pidevalt aidanud. Üldiselt arvan, et konkreetset raskust on alati lihtsad, sest need on nähtavad. Kõige olulisemad oskused, probleemid ja röömud kipuvad olema abstraktsed ja nähtamatud. Õpetajaamet ei ole võrreldes teiste ametitega keerulisem, igal ametil lihtsalt oma spetsiifika.

Olete rääkinud, et eesti keele tundi, kui sellist vaja ei olegi, paremad oleksid ainetevahelised lõimingud. Kuidas te neid ette kujutate?

Inimene mõtleb keeleliselt. Sellest, kui suur on lugemus ja sõnavara ning keelteoskus, sõltub ka see,

kuidas maailmast aru saadakse. Kui sõnavara piirub 500 sõnaga, siis inimene mõtleb mustvalgelt. Kui 10 000 sõnast, siis lisandub värve ja varjundeid.

Aga keeletaju ja –rikkust arendab õpilane kõikides tundides. Mis puutub grammatikasse, siis sel võiks olla küll ainult teisi aineid toetav funktsioon. Mu meelest on kummaline ainult eesti keele reegleid õppida... Eesti keel on osa kõikidest teistest ainetest – kuidas suudetakse näiteks füüsika tekstidest aru saada või jalgpallis sõbrast aru saada, end eri meediumides väljendada ning mõista erinevaid tekste, kontekste.

Mida meie koolielus muudaksid?

Ma ei ole piisavalt pädev, et vastata. Mulle tundub aga, et tööd tuleks rohkem teha. Inimese areng on pingutus. Kumm on natukene lõdvaks lastud. Jällegi, ma pole kindel, aga mulle tundub, et õpilastele on kõik liiga lihtsaks tehtud.

Kui sa poleks inimne, kes sa siis oleksid?

Vesi. Tõused taevasse, laskud vihma, lume, rahena. Hea ju!

Kuidas veedad oma suve?

Suvi on tihedalt planeeritud. Kuu aega olen Vietnams, Kambodžas ja Laoses, et jalgpalli vaadata. Ülejäänud aeg kulub pooleliolevate tekstide lõpetamisele.

Mis tunne on olla taimetoitlane?

Minul on hea olla. Tunnen energiat rohkem. Samas, inimene kipub ikka segatoiduline olema. See on minu kaalutletud valik. Enda lapsel või sõbral näiteks laseksin küll ise kõik argumendid, põhjused läbi mõelda. Aga! Saab ka ilma.

Mida arvad meie kooli ajalehest?

Võrreldes teiste koolidega – vähemasti sedavõrd kui ma näinud olen – on mulje väga hea. Ehk natukene rohkem loodaks näha kirglikkust ja seda, mida õpilased mõtlevad ja mis neil südanel. Et koolileht oleks oluline kõigile kooliga seotud inimestele. Samas, ma pole kuulnud, et sellist koolilehte kusagil maailmas eksisteeriks ...

Järgmised vastused küsimustele saate siis, kui õpetaja Susiga end vestlema seate. Juttu jätkub ka ilma kohvita küll ja veel! Aitäh, et on Joosep ja kirjandus!

Christofer Kivipalu

Me häkkisime keelt!

Soomes on linn nimega Turku ja seal on selline kool, millel on väga intrigeeriv nimi - Turun Normaalkoulu. Tegemist on jumala normaalse kooliga, kus õpib palju erinevaid normaalseid soomlasi ja õpilasi, kelle vanemad on kolinud Soome muudest riikidest.

Meie külastasime Turku Normaalkoulu 4.-5. mail, koosseisus Alesija Vasjukevitsš, Helina Hansar, Anna-Liisa Piirimägi, Johannes Vau ja artikli autor. Eestist osales Turu *hackathonis* peale meie veel 8.-9. klasside soome keelt B-keelena õppivad õpilased Jõgeva Põhikoolist koos õpetaja Margit Alliksaare ja Viljandi Kesklinna Koolist koos õpetaja Kirsti Käiväräineniga. Esiialgu pidi projektis osalema umbes 70 õpilast, kuid Kiviõlist sõitis lõpuks kohale viis. Kokku sõitis Soome umbes 30 inimest.

Sündmus, millel osalesime, kandis nimetust Kielihack. Seal võtsid meid kaasosalejatena vastu Turun Normaalkoulu 8.-9. klasside õpilased ja õpetajad Tarja Ruohonen, Maria Korpela ja Heidi Viljamaa.

Kielihacki korraldas rühmitus Educraftor, mille

meeskonda kuuluvad: Juhani Koivuviita, Anni Aute-re-Kesti, Jari Sjölund ja Peter Fagerström. Educraftor on rahvusvaheline haridusliku innovatsiooni agentuur. Nende projekt kestab kolm aastat ja igal aastal toimub kaks *hackathon*i (kevad ja sügisel). Esimene neist oligi 4.-5. mail Turus. Lisainfot leiab huviline kodulehelt eduhack.fi.

Meie kogemus Kielihackil osalemisega oli üldjoontes positiivne. Meelde jäid soomlaste lõppematud võileibadevarud ja see, et koolisööklast tohtis igaüks võtta ainult ühe pannkoogi või kotleti. Tänu üritusel osalemisele arendasid õpilased enda soome ja inglise keele alaseid oskusi ning said harjutada süstemaatilist lähenemist grupitööle ja ajurünnakule. *Hackathon*i tulemus oli ideepojuke ScanPen ja suurenenud kambavaim. Suur aitäh õpetaja Kajale, et ta meie kooli õpilastele selist võimalust pakkus ja täname soojast vastuvõtu eest ka võõrustajaid Educraftori grupist.

Maria Uuetoa

Multimeediaaager

Selle aasta multimeediaaager toimus 21.-23. aprillil, Kiviõli 1. Keskkoolis. Minu jaoks oli see väga hea, kuna ei pidanud nii palju bussidega seiklema, vaid sai kohe peale tunde tegutsema hakata. Tunnid läbi, tuli hakata ootama esimesi juhendajaid, et teada saada, mida edasi teha ja kuhu minna. Mõne aja pärast sain teada, et kõik magame koos võimlas. See ei olnud minu jaoks just kõige parem uudis, kuna kõik ühes kohas, nii poisid kui ka tüdrukud, polnud minu jaoks eriti mõeldav, aga mis ma ikka sinna teha sain. Lõppude lõpuks tähendab laager ju eelkõige vahvat tegutsemist, mitte magamist.

Laagris oli kolm erinevat rühma: blogi-, raadio- ja telerühm. Mina olin seekord raadiorühmas, mis osutus ülimalt sõbralike ja kokkuhoidvate inimeste koosluseks. Algatuseks tutvusime ja saime kohe sõpradeks. Pidime endale selgeks tegema, kuidas raadiosaadet teha. Jagasime saated omavahel vahel

ära ja aeg oli hakata õhtuse meelelahutusürituse jaoks väikest etteastet välja mõtlema. Mõtteid oli palju ja lõpuks tuli etteaste parem kui oskasime isegi arvata.

Teisel päeval oli aeg hakata saate peale mõtlema. Otsisin oma intervjueeritava üles ja küsitlesin teda eelmise päeva esinemisel etendatud kana rolli kohta, millega ta tervele tiimile võidu tõi. Kui igaühe saatelõik oli linti võetud, panime need kokku ühtseks saateks. Õhtul laulsime karaoket ja lõbutsesime sajaga.

Pühapäeval tuli aga hakata laagrist kokkuvõtet tegema ja asju pakkima. Viimasel päeval sain ma kallistada rohkem kui viimase aasta jooksul. Keegi ei tahtnud lahkuda, kuna pool aastat järgmist laagrit oodata on väga suur piin meie kõigi jaoks.

Johanna Pukk

ÖÖKOSS

19. aprillil toimus meie koolis ÖÖKOSS. Ka sellel aastal oli 5.-12. klassi õpilastel võimalus välja panna oma võistkond ning minna omavahel korvpallilahingusse. Lisaks õpilastele olid osalema tulnud ka õpetajad ning lapsevanemad.

Kõik mängud olid väga tasavägised, kuid lõppkokkuvõttes sai nooremate vanuseklassis esimese koha 7. klass ning järgnesid tugevalt 5.a klass ning 8. klass. Suuremate vanuseklassis olid võidukad lapsevanemad, kes tõusid esimesele kohale. Teiseks jäid õpetajad ning neile järgnesid 11. klass ja 12. klass.

Sel aastal oli võimalus osaleda ka nn vahevõistlustel. Esimene võistlus oli vabavisete viskamine, kus igal loositud osalejale oli viis viset. Kes kõige rohkem korve sai, oli võitja. Kokku said võimaluse viis osalejat ning võitjaks tuli Meiko Lindeberg, kes sai skoori neli viiest. Teiseks vahevõistluseks oli keskjooneviske. Selles võistluses said loosiratta välja loositud inimesed visata kolm viset keskjoonelt ning see, kes kõige rohkem korve sai, oligi võitnud. Selle ülesande esimeses voorus jäid viiki Tiit Vau ja Stiven Tsõnduk,

kes mõlemad suutsid sisse visata ühe korvi kolmest. Finaal jäi aga lühikeseks, sest juba esimesel ringil suutis Stiven seda imeviset korrata ning oligi võistluse võitja.

Öökossu tiim tahaks veel kord tänada Püssi Noortekeskust, kes oli abiks helitehnikaga! Samuti oli tore juhus, et vilistlane Indrek oli kohale tulnud ning oli kohe nõus olema kohtunik nendel mängudel. Aitäh!

Marul Paist

Kulupõleng

Eile (01.mai) juhtus KRR toimetuse pealt nägema kulupõlengu algust. Toimetajad Rauno Põld ja Pille Ploom olid möödumas Kiviõli vene kooli taga asuvas pumbajaamast, kui korraga tundsid nad kärsahaisu. Järgmisel hetkel märgati pumbajaama lähedal olevas padrikus väikest leeki ning seda kustutada püüdvat kolme kilkavat ja vene keelt kõnelevat noort.

„Peatasime rattad ja asusime pilte tegema ning helistasime häirekeskusesse,“ kommenteeris toimetaja Pille Ploom (18). Kui päästeameti väljakutse oli vastu võetud, oli kulupõleng haaranud suuremad mõõtmed ja levis kiiresti. Tuule suund soodustas tulekahju levikut koolimaja poole. „Päästeameti saabumist ootasime kokku umbes 20 minutit, kuni saabus ühe maasturiga häirekeskuse töötaja,“ lisas uudistetoimetaja Rauno Põld (19). Autost väljunud mees vaatas üle nüüdseks juba vähemasti 25 meetrit edasi levinud kulupõlengu ja manitses tuletõrjekomandot kiirustama, tema sõnul on hetkel kulupõlenguid palju ja kõik autod on tööga hõivatud. Autode saabu-

mist oodates näitas häirekeskuse töötaja toimetajatele süsteemi, kust sai lihtsasti jälgida abivägede saabumist. Tuletõrjujaid saabus ühtekokku 4 autot, kiiremas korras asuti maalappi kustutama ja ühtekokku võttis kustutustöö aega 15 minutit.

Kiviõli Rahva Ringhäälingu toimetuse tahab panna inimeste südamele. Kui te juhtute nägema kulupõlengut või seda kedagi süütamas, siis palun võtke ühendust häirekeskusega. Antud hetkel võime olla tänulikud, et KRR toimetuse liikmed juhtusid olukorraga pealt nägema, vastasel juhul oleks tulla tunni aja jooksul jõudnud koolimajani. Tulekahjust kõndis nii mõnigi inimene mööda, heites tule suunas vaid pilgu ja jalutades seejärel rahulikult edasi. „Säärane ükskõikus paneb südame valutama,“ kurdab uudistetoimetaja Rauno. Kui vajutate telefonis klahve 1 – 1 – 2 saate 2 minutiga oma sõnumi edastatud ja küsimustele vastatud, kuid heategu kogukonna ning looduse jaoks on suur.

Uudistetoimetuse

KRR intervjuu

Kiviõli Rahva Ringhääling (KRR) on sotsiaalmeedia projekt, mille eesmärgiks on parandada infovahetust Kiviõli kogukonnas, edastades sotsiaalmeedia kanalite kaudu uudiseid Kiviõli linnast ja selle ümbrusest. Projekti algatajateks ja tänasteks intervjueritavateks on Kiviõli I Keskkooli õpilased Pille Ploom ja Rauno Pöld.

Intervjuus keskendume eelkõige Kiviõli Rahva Ringhäälingu olemusele, eesmärkidele ja kvaliteedile.

Tutvudes Kiviõli Rahva Ringhäälinguga jäi silma, et tegemist on sõltumatu sotsiaalmeediaga. Mida tähendab teie jaoks sõltumatu sotsiaalmeedia ning miks see on oluline?

Sõltumatu sotsiaalmeedia mõiste all peame silmas, et me ei kuulu kellegi alla ja ei esinda/ propageeri mingit kindlalt asutust, ettevõtet jms. Oleme noorte hää!

Maikuu alguses salvestasite kolmanda saate. Kust saate ideid ja kuidas valmib Kiviõli Rahva Ringhäälingu saatesisu?

Protsess on selline, et pärast saate salvestust istume maha ja arutame uue saate võimalike teemade üle. Kaardistame võimalikud külalised vastavalt teemale ja saate toimetaja Pille kontakteerub soovitud külalistega. Äraütlemise korral leiab ta jooksvalt uued lahendused. Oleme loonud ka Google Drive keskkonnas saate kavad, kus jooksvalt lisame muudatused, et saatejuhid ja muu salvestuse juures olev meeskond oleks asjadega kursis. Uudistesaaate lõigu eest vastutab Rauno, kes kogub uudiseid kogukonnast, toimetab need esitluseks ja uudiste diktor Jane loeb need saates ette.

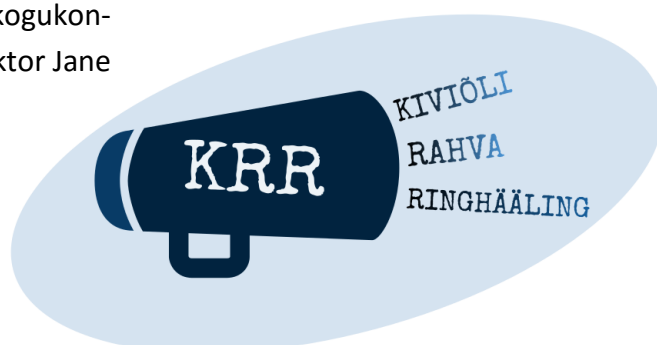
Eesti Statistikaameti andmetel elas 2011. aastal Kiviõli linnas 3020 venelast ja 2179 eestlast ning meenutades KRRi eesmärki, milleks on parandada infovahetust Kiviõli kogukonnas, siis kui oluliseks peate venekeelsete uudiste olemasolu Kiviõli Rahva Ringhäälingus?

Peame seda väga oluliseks, see on eraldi toodud ka meie eesmärkides, et ühel hetkel oleks eraldi venekeelne toimetuse. Selle eesmärgi täitmise nimel me hetkel ka Kiviõli Vene Kooliga koostööd teeme.

Kiviõli Rahva Ringhäälingu projekt on kindlasti hoos veel mai- ja juunikuus ning edukuse korral plaanite projekti jätkata septembris. Millised eesmärgid olete endale veel mai- ja juunikuuks seadnud?

Projekt jätkub kindlasti septembrist, kui mitte vana- de, siis uute tegijatega. Ka lisame, et juunikuus saadete ei pruugi ilmuda täismahus igal esmaspäeval. Ilmselt asendub praegune saadete avalikustamise süsteem millegi uuega. Kuid maikuu saadete eesmärkideks on ikka käsitleda võimalikult palju päevakorralisi teemasid, nagu Kiviõli I Keskkooli ajalugu, sest tulemas on kooli juubel. Puudutame kindlasti ka omavalitsuste valimise eelseid teemasid (kandidaadid jne). Need kaks teemat ongi hetkel olulisimad ja päevakorras esikohal.

Hanna-Liina Kingsep

Kuuendikest kartuliteadlased

26.aprill, üsnagi külm kevadpäev.

Istusime bussis ja olime valmis startima Ülenurmele, et minna kõikide kuuendikega Põllumajandusmuuseumisse.

Natukene üle kahe tunni sõitu ja kohal me olimegi, kuid ei...see polnud ju Ülenurme, see oli hoopis Tartu.

Kuuldes, et olime ära eksinud, võtsid poisid telefonid välja ja hakkasid Google Mapsi abil teed Ülenurmele seletama.

Mõne minuti möödudes olid kõik ennast juba mugavalt sisse seadnud, kui juba hakkasid paistma taluhooned. Buss peatus ja kõik kiirustasid välja. Ülenurmel oli küll külmem kui Kiviõlis, aga see meid ei heidutanud, sest niikuinii toimusid tegevused peamiselt sees.

Seadsimegi sammud giidide järel, kes jagasid meid kahte gruppi. Läksime ruumi, kus hakati rääkima kartulitest: Mida neist tehakse? Mis kartulisorte teame? Kust kartul pärit on? jne.

Peale mõningast tutvumist saime paaris täita töölehti kuuldu-nähtu kohta.

See tehtud, liikusime muuseumi näituse poole, kus viskasime eksponaatidele peale põgusa pilgu. Õue jõudes anti meile natukeseks ajaks vabad käed, sest teine grupp ei olnud jõudnud veel oma tegevusi lõpetada. Läksimegi kõik lauta, kus asusid vastündinud lambatalled, küülikud, kitsed. Laut üle vaadatud, saime teate, et võime nüüd minna järgmisse ruumi.

Seal „testiti“ meie fantaasiat. Meile anti kartul ja pidime lõikama sellest kuju, mida soovime hakata kasutama kartulitrükina. Kõigil valmisid imeilusad pildid.

Lõpetuseks veetsime veel aega maja taga asuval väikesel mänguväljakul. Otse koju me ei sõitnud, vaid veetsime umbes 2 tundi Lõunakeskuses. Külastasime Ahhaa elamusokino ja peale seda anti meile vabad käed.

Sõit koju läks kiiresti ja nii see päev lõppeski.

Mirtel Põdra

Põgenemistuba

24.-28. aprill korraldasime klassiõdede Melani, Liisu ja Elisega koos põgenemistoa. Tegu oli „T. Robinsoni klassi“ teemalise mõistatusi täis ruumiga, millest pidi „põgenema“ 45 minuti või soovi korral 60 minuti jooksul. Otsustasime võtta põgenemistoa enda loovtöö teemaks, kuna käisime sügisel minu sünnipäeva puhul kõik koos Tartus Roomscape põgenemistoaas Hullumaja palat nr 205. See oli meie jaoks nii põnev, et otsustasime võtta vastu väljakutse luua ise põgenemistuba. Tuba oli mõeldud 6.-12. klassi õpilastele, kooli õpetajatele ja ka külalistele. Ruumis olivate mõistatuste ja ülesannete peale tulime enamjaolt ise, aga olid ka abiks erinevad veebisaidid. Samuti võtsime ühendust mehega, kes Tartu põgenemistoa korraldas. Tema süstis meisse palju motivatsiooni ja andis ka mõned ideed.

Meie põgenemistoaast suutis läbi murda 3 gruppi. Vaatamata sellele, kas pääseti või jäadi tuppa lõksu,

meeldis kogemus kõigile osalejatele.

Tagasiside toas osalejatelt:

Väga äge ja uus idee, hästi läbimõeldud/organiseeritud ning tubli teostus.

Mõistatused olid parajalt keerulised ja põnevad.

Paremini oleks võinud olla see, et valgustust oleks vähem, ehmatusmomente ja rõvedaid asju rohkem ning antud vihjed veidi arusaadavamad.

Kokkuvõtvalt anti kümne palli süsteemis toale 8,5 punkti. Alati võib paremini.

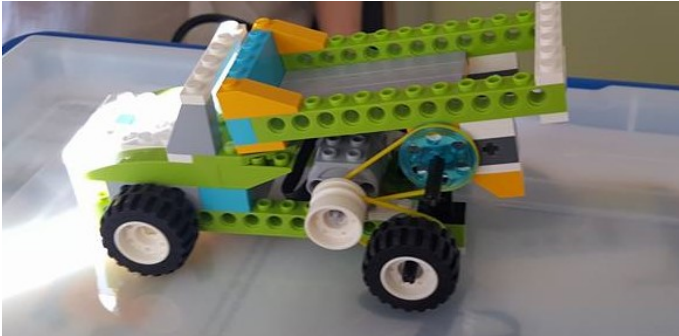
Olen väga rõõmus, et selle väljakutse vastu võtsime ja sellega ka hästi hakkama saime. Õppisime sellest palju ülejäänud eluks kui ka järgmiseks korraks, kui midagi sarnast ehk ette võtame.

Loore Vau

Õppimine robotika abil on lõbus!

Kevade alguses otsustasime Kiviõli I Keskkooli algklassidega kasutada ära koolis olevaid robotika komplekte ja muuta õppimise põnevamaks.

Alustasime ehitamist 2.b klassiga. Rääkisime prügi sorteerimisest ja taaskasutusest ning ehitasime prügiautosid.

2.b klass ehitas prügiautosid

Liikusime edasi 2.a klassi, kus rääkisime konna arengust ja elust, elukeskkonnast. Õpilased panid kokku robotkonnakullese.

2.a klass ehitas robotkonnakullese

1.a klassis rääkisime, millist kasu toovad mesilased. Õpilased ehitasid mesilasroboti, mis lendas robot-õiele ja sumises.

Suhkruvatist pilvetupsud taevasinas seilavad,
karmid kevadtormid vaibund, malbemad kui iilid nad.
Läbi roosiroosa klaasi seirab ilma inimloom,
tatsab sodiks õites aasi, uneleb mis suvi toob.

1.a klassi õpilased ehitasid robotmesilase

Ülejäänud algklassides (1.b klass, 3. klass ja 4. klass) rääkisime, millised on robotid meie igapäevaelus ja milliseid tööülesandeid nad täidavad. Ehitasime vahva roboti nimega Milo.

Algklassid ehitasid roboti nimega Milo

Iga tunni lõpus said õpetajad vastata ühele ja samale küsimusele: „Millal me jälle roboteid ehitame?“. Järelikult oli töö huvitav ja õpetlik. Proovime jätkata samas vaimus ja tegelda robotikaga ka järgmisel õppeaastal.

Kristiine Meister

MAI

Rohi nüüdseks rohelisem,
säased peatselt ärkamas.
Kuhu tahes jala topid,
eesti loodus tärkamas.

PIRET MAALMA

Kolmekümne kaheksast kolmekümne viieni

(Lavastustest No38; No37; No36; No35)

NO38: „Punase õhupalli“ on lavastanud Mart Kampus ja kunstnikutöö teinud Liina Keevallik. Tüki tegemist inspireeris 1956. aasta samanimeline film. Laval Erki Laur, Mari Abel. Tegu on väga ambivalentse lavastusega. See tähendab, et pead loo enda peas välja mõtlema, pole karaktereid ega sõnu. Näitlejad on laval kui arhitektid, kes meile maailma loovad. Soovitan lavastust kunstihuvilistele ja lastele, kellele meeldib oma peas lugusid välja mõelda.

No37 „Нодвенадцать“

Lavastaja: Saša Pepeljajev, kunstnik: Sergei Illarionov, laval Lavakunstikateedri 28.lend

Lavastus on inspireeritud Aleksander Bloki poemist „Kaksteist“. Kellele meeldib tants ja koreograafia, soovitan tükki väga. Kui tavateater oleks lavastuse lahendanud nii, et näitlejad loevad tuima teksti, siis Pepeljajev pani noored ja samas kogenematud näitlejad sõna otseses mõttes akrobaatilist tsirkust tegema. Tükk ei käsitle mitte ainult Bloki poemi, vaid kogu kirjaniku elu. Äge oli!

No36: „Unistajad“

KIKi Teataja toimetused: Kätlin Sõber (peatoimetaja), Kevin Rumask (küljendaja), Mia Paist, Betra Eskor, Kadri Riin Teuli, Madli Liis Teuli, Mirtel Põdra, Liispet Kilumets, Jacek Uustal, Melani Lindeberg, Loore Vau, Stella Saul, Johanna Pukk, Christofer Kivipalu, Marul Paist, Steveli Säde, Rauno Põld, Maria Uuetoa, Anu Vau.

Täname kõiki, kes kaastööd tegid ja lehe ilmumisele kaasa aitasid!

Lavastaja: Juhan Ulfsak; Kunstnik: Kärt Hammer, laval: Jõrgen Liik; Rea Lest, Simeoni Sundja ja Jakob Juhkam.

Lavastus on inspireeritud Bernaldo Bertolucci samanimelisest filmist. Tükk jaotus laias laastus kaheks: näitemänguks ja *black-metal* kontserdiks. Näitlejatööd on paeluvad ja, hoiatan ette, eriti vali muusika - vinge!

No35: „Päev pärast vaikust“

Lavastaja ja kunstnik: Lauri Lagle. Laval: Marika Vaarik, Gert Raudsep, Rasmus Kaljupärv, Eva Koldits

Vastupidi „Unistajatele“ on Lagle tükk rahulik ja olemuslik. Kellele meeldib hea huumor ja sümpaatne moraal maailma infoküllusest, siis see sobib Teile vaatamiseks väga!

Christofer Kivipalu